

**Adam
Vickerolský**

5 zákonov pre záchranu ľudstva

Adam Vickerolský

5 zákonov pre záchranu ľudstva

Text: Adam Vickerolský

Grafický dizajn obálky: Adam Vickerolský

Zdroj fotografií obálky: 123RF

Jazyková korektúra: Michaela Macejková, Mariana Ihnátová

Vydané v elektronickej verzii vo formátoch:

EPUB: ISBN 978-80-973060-1-4

MOBI: ISBN 978-80-973060-2-1

PDF: ISBN 978-80-973060-0-7

www.vickerolsky.com

1. vydanie – 5/2018

Obsah:

- Úvod **5** • Úvod do analýzy spoločenských 9 • Pravek **10** • Starovek **12** • Komunizmus **23** • Komunisti verzus demokracia **30** • Moderná demokracia **37** • Túžba po moci ako hnacia sila pokroku **40** • Lenivosť ako druhá hnacia sila pokroku **45** • Demokracia ako vážna prekážka spravodlivej spoločnosti **51** • Princíp ovčieho stáda **60**
- Veľká kopa a zahŕňajúci kapitál **80** • Eticko-solidárny princíp **86** • Bohatstvo sveta **106** • 1. Zákon o spoločenskom zriadení **108** • 2. Zákon o obmedzení vlastníctva **133** • 3. Zákon o dedičstve **145**
- 4. Zákon o primeranom zisku **148** • 5. Zákon o bankovníctve **176** • Dane **189** • Záver **205** •

veľký vplyv na životy mnohých, ktorých napríklad zamestnáva a ktorí prispievajú akýmkoľvek spôsobom k jeho rastu či regenerácii. Moc nad týmto vplyvom by nemala prechádzať z rúk pôvodcu formou dedičstva. Mala by byť výsadou zaslúženou výsostne schopnosťami jedinca, pretože toto považujem za najväčšiu zodpovednosť pri spravovaní veľkého bohatstva, väčšiu než zodpovednosť za hodnotu samotnú.

Bohatstvo sveta

Bohatstva je na svete dosť. Dosť na to, aby zabezpečilo dôstojný život pre každého. Pri pomyslení, ako jednoducho sa väčšina prostriedkov bohatstva dnes vytvára jednoduchým príslubom splatenia akéhokoľvek dlhu, som presvedčený, že tento nástroj v správnych rukách dokáže zabezpečiť dôstojný život každému človeku na planéte. Proces vytvárania prostriedkov pre tvorbu hodnôt si ale podrobne vysvetlíme v kapitole týkajúcej sa meny a bankovníctva. V tejto kapitole chcem poukázať na iné pohľady naň.

Čísla z oficiálnych zdrojov o stave bohatstva sveta sa od seba dosť podstatne líšia a mám pocit, že zámerne podsúvajú akési nepravdy, ktoré v nás majú vzbudzovať dojem, že ho

v skutočnosti nie je až tak veľa. Jednou z takýchto neprávď či dezinformácií sú oficiálne štatistiky o najbohatších ľuďoch planéty. Najviac ma z nich vedia rozosmiať práve rebríčky, ktoré pravidelne zverejňuje napríklad časopis Forbes. Naozaj veríte tomu, že Bill Gates je najbohatším človekom planéty, ak sa jeho majetok, hnutelný aj nehnuteľný, odhaduje na viac ako 86 miliárd dolárov? Naozaj niekto verí, že druhým najbohatším človekom planéty je Warren Buffett so svojimi 75 miliardami dolárov?

Rovnako oficiálne štatistiky uvádzajú čísla vyjadrujúce zadlženosť jednotlivých štátov sveta. Napríklad také Nemecko je zadlžené sumou 2,15 biliónov dolárov. Japonsko údajne až 53,7 biliónov dolárov. USA 19 biliónov dolárov. Pre obraznosť číselného vyjadrenia je to

19 000 000 000 000 \$ dlh USA verzus

86 000 000 000 \$ hodnota majetku Billa Gatesa.

Dlh USA je teda v hodnote majetku viac než dvestodvadsiatich Billov Gatesov. Časopis Forbes uvádza stovku najbohatších, kde stý v poradí vlastní 12,4 miliárd dolárov. Komu vlastne tieto štáty uvedené peniaze dlžia? Billovi Gatesovi, keďže je najbohatším človekom planéty, alebo Warrenovi Buffettovi? Ak spočítame všetok majetok 100 najbohatších ľudí sveta, nedosiahnu ani na dlh USA. Komu to teda USA dlžia? Nejakým mimozemšťanom? Celkový svetový dlh sa podľa MMF (Medzinárodný menový fond) vyšplhal do výšky 152 biliónov dolárov. To je v číselnom vy-

jadrení 152 000 000 000 000 \$. Komu to „preboha“ svet dlží?! Nezvádza to k pocitu, že musia zákonite existovať omnoho bohatší ľudia než tí, o ktorých píšu akési rebríčky? Pýtam sa opäť, komu tieto peniaze svet dlží? Svetovému bankovníctvu? Potom sa pýtam, „kto“ stojí za svetovým bankovníctvom? Kto sedí na takomto množstve peňazí a pripustí, aby v dnešnej dobe umrelo čo len jediné dieťa hladom? Sme to my všetci? Alebo sú za tým konkrétni ľudia? Nemajú právo mať v moci také bohatstvo a pripustiť, aby čo len jediný človek na planéte umrel hladom. Umierajú v stovkách miliónov! Premýšľajte každý sám a skúste si vytvoriť vlastný názor.

1. Zákon o spoločenskom zriadení

Chybou je, že nám vládnu demokratické princípy, bez etiky či vzájomnej solidarity. Pokiaľ by nám vládol rozum a inteligencia, s istotou by sa mnohé veci nediali a etika či solidarita by nám mohli byť bližšie. V súčasnosti o dôležitých veciach spoločnosti, teda v demokratickej časti sveta, rozhoduje menej inteligentná časť populácie. Čiže demokratická väčšina, ovládaná hrstkou bohatých ľudí, medzi ktorými, samozrejme, môžu byť aj inteligentnejší, no väčšinou, a podoba, akou sa dnešný svet javí, potvrdzuje,

že sú to ľudia s pokriveným charakterom či tripiaci niektorou z porúch osobnosti, ktorí demokratický systém zneužívajú pre svoje mocenské záujmy. Preto prvé, čo by som v zmysle eticko-solidárneho súboru princípov zmenil, je elementárny zákon o spoločenskom zriadení, zo súčasného demokratického systému na systém vlády inteligencie. Zriadenie založené na intelligenčných špičkách by malo zabezpečiť, aby o veciach verejných, či už na úrovni krajiny, alebo spoločenstva krajín, nemohlo dochádzať k presadzovaniu mocenských a kapitálom riadených záujmov s vidinou prospechu len malej skupiny zainteresovaných. Dnes na základe demokratických princípov systém funguje tak, že nejaký bohatý lobista zainvestuje do volebnej kampane balík peňazí, rádovo v miliónoch, čo podporenému politickému subjektu zaručí víťazstvo vo voľbách a posunie do rozhodovacích pozícií len niekoľko vybraných jednotlivcov s vysokým postavením a právomocami ako napríklad prezident či predseda vlády a jeho niekoľko ministrov. Pováčšine potom stačí zainvestovať dostatočne vysoký finančný balík do pár vyvolených, aby sa presadilo čokoľvek, na čom má uvedený lobista záujem. Niekedy nie je potrebné ani to, keďže politický subjekt podporený financiami lobistu vo voľbách k nemu cíti povinnosť opätovať spomínaný finančný akt protislužbami. Ostatné figúrky, ako napríklad u nás radoví poslanci v parlamente, urobia presne, čo im ich poli-

tický šéf prikáže. A pokiaľ sa aj nájde nejaký jedinec, ktorý nebude súhlasiť s rozhodnutím svojho „chlebobdarcu“, politická strana s ním veľmi rýchlo zúčtuje. V takomto systéme nie je problém presadiť prakticky čokoľvek a netreba ani veľa peňazí v pomere k tomu, čo lobista investíciami získa. Opisovaný spôsob presadzovania záujmov je bežnou praktikou vo všetkých krajinách riadených demokratickými princípmi, aj keď systém vlády v jednotlivých demokratických krajinách je rozdielny zložením jednotlivých zákonodarných orgánov. Niekde existuje parlament s predsedom vlády a prezidentom ako bezmocnou figúrkou, niekde sa to volá komora či snemovňa, niekde funguje prezidentský systém vlády s kongresom alebo inými pomenovaniami pre orgány štátnej moci. Principiálne ale všade funguje rovnaký systém demokratickej väčšiny. Tiež všade platí rovnaký princíp peňazí, ktoré majú moc nad všetkým, aj nad vládou akejkolvek krajiny. Diktujú verejnú mienku aj správanie všetkých politikov kdekoľvek na svete. Pokiaľ nemáte peniaze, môžete mať akokoľvek dobré úmysly, schopnosti či riešenia, nie ste nič. Iné by ale bolo, pokiaľ by právomoc vládnuť a rozhodovať o verejnom dianie bola výhradne v rukách inteligentných ľudí. Okrem faktu, že čím inteligentnejší človek je, tým ťažšie sa s ním manipuluje, má taký človek dostatok inteligenčného potenciálu na komplexnejšie vyhodnocovanie diania. Čiže dokáže problémy riešiť v širších súvislos-

tiach než priemerne či v mnohých prípadoch podpriemerne inteligentní ľudia, ovplyvniteľní peniazmi. Navyše, pokiaľ ľudí s vysokou inteligenciou a právomocou rozhodovania bude veľké množstvo, bude prakticky nemožné presadiť akýkoľvek nezmyselný alebo účelový krok, ktorý by spoločnosti škodil za účelom prospechu nejakého lobistu. Pokiaľ sa opäť pozrieme na Gaussovú krivku rozloženia inteligencie v populácii, pri súčasnom množstve zhruba 4 milióny oprávnených voličov v našej malej krajine by skupina inteligentných ľudí potenciálne vhodných pre verejné dianie mohla činiť, pokiaľ by sme hranicu položili niekde k IQ 130 a viac, približne 2 percentá populácie.

V konkrétnych číslach pre našu krajinu by to znamenalo okolo 80-tisíc ľudí. Z uvedeného vyplýva, že vhodným ukazovateľom pre možnosť uchádzať sa o pôsobenie v politike by mohlo byť minimálne členstvo v Mense, čo je apolitická, nezisková organizácia združujúca ľudí s vysokou inteligenciou a má veľký predpoklad byť neustranným a nezávislým inštitútom pre hľadanie vhodných kandidátov. Ideálne by ale bolo, keby vznikol samostatný nezávislý inštitút, zložený z odborníkov priamo z vedeckej komunity zaoberajúcej sa problematikou inteligencie.

Je ale nutné uviesť, že nie každý vysoko inteligentný človek je automaticky vhodným kandidátom pre zodpovednú úlohu vo vedení spoločnosti. Z uvedeného množstva bude nutné vyfiltrovať

skupinu najvhodnejších osobností na základe niekoľkých ďalších kritérií. Ako prvé by som upravil kritérium veku. Hornú vekovú hranicu by som nijako neobmedzoval, ponechal by som ju na úrovni inteligencie a zdravotných schopnostiach, pretože vek so sebou prináša vedomosti aj skúsenosti, ktoré môžu byť v spojení s vysokou inteligenciou spoločnosti len prospešné. Vedeli to už Sparťania, keď vytvárali gerúziu, a aj mnohé iné národy, ktoré tento prvok presadzovali vo vedení svojich spoločností, aj keď úplne vždy nešlo primárne o súbežnosť s inteligenciou. No so samozrejmosťou by som od určitého veku ponechal zotrvanie v právomociach o rozhodovaní na priebežných periodických kontrolách stavu inteligencie, nakoľko s vekom nepochybne prichádzajú v ľudskom organizme rôzne fyziologické zmeny, ktoré môžu negatívne ovplyvniť aj samotnú inteligenciu. Určite by som ale posunul spodnú hranicu na vyšší vek než je 18 rokov súčasnej občianskej dospelosti. Všetci, ktorí sme v staršom veku, sami vieme, že mladí ľudia premýšľajú inak. Myslia na iné veci, svet vidia z inej perspektívy než zrelí ľudia vo vyššom veku, s istými prežitkami, s vedomosťami a skúsenosťami. Počiatky takéhoto vyzrievania osobnosti by sa mohli začínať okolo 25. roku života, samozrejme, u niekoho skôr, u niekoho neskôr. Konkrétne určenie spodnej vekovej hranice ale ponechám v rovine úvah a realita by mala byť výsledkom názorov odborníkov v danej oblasti.

S istotou ale zohráva dôležitú úlohu v zodpovednosti za rozhodovanie sa v kritických situáciách, čo s istotou mnohí odborníci potvrdia, keďže obmedzenia v tomto smere sú v praxi zavedené už dnes, napríklad pri udeľovaní niektorých druhov vodičských oprávnení či pri vydávaní zbrojného pasu. Vráťme sa ale späť ku skupine elitných ľudí, vybraných z našej populácie. Okrem kritéria veku by som elitnú skupinu filtroval kritériom druhu inteligencie, ktorou sú obdarení. Dnes veda, ktorá sa ňou zaoberá, rozoznáva alebo rozdeľuje inteligenciu do 8 kategórií. Pre činnosť vo verejnom dianí ale mnohé z nich nie sú veľkým prínosom. Podľa vedeckých výskumov má vo všeobecnosti každý človek všetkých 8 druhov, no nie každý ich má rozvinuté rovnako. Niektorí oplývajú hudobnou inteligenciou, no zároveň má menej vyvinutú napríklad kinestetickú alebo jazykovú. Preto by sa výskum celého spektra inteligencie mal podchyťovať už v školskom veku. Po prvé by to bolo veľkým prínosom pre samotný systém školstva, pretože by dokázal lepšie rozvíjať schopnosti jednotlivých študentov s konkrétnym zameraním na istý druh inteligencie, v ďalšej fáze by výsledky prieskumov dokázali zachytiť schopnosti jednotlivcov ako vhodných kandidátov pre činnosť vo verejnom dianí a už v školskom veku by ich na to vedel systém pripravovať. V zmysle prínosu pre spoločnosť by som sa zamerával na

logicko-matematickú inteligenciu, ktorá sa vo všeobecnosti považuje za najobjektívnejšiu a doposiaľ sa drvivá väčšina inteligenčných testov zameriava práve na ňu. Druhou, porovnateľne dôležitou, ak nie dôležitejšou, by mala byť interpersonálna inteligencia, ktorá vyjadruje schopnosti porozumenia a správania sa k druhým. V neposlednom rade by som ale zohľadňoval aj jazykovú a existenciálnu inteligenciu, pretože človek s takto dôležitým poslaním v spoločnosti by sa mal okrem logického zmýšľania a sociálnych schopností vedieť dobre vyjadrovať a dokázať sa zamýšľať aj nad hlbšími otázkami ľudskej existencie či zmyslu života. Čiže ak vezmeme do úvahy, že by sme pôvodnú skupinu vysoko inteligentných ľudí v množstve zhruba 80-tisíc, prefiltrovali spomínanými kritériami, značná časť z nich by bola odfiltrovaná. Tí by naďalej zostali prínosom pre národné hospodárstvo, v neposlednom rade by plnili dôležitú kontrolnú funkciu v spoločnosti, čiže by som tento aspekt nepovažoval v žiadnom prípade za diskriminačný. Je ale veľmi ťažké odhadnúť, aké množstvo by zostalo, aj s prihliadnutím na fakt, že v súčasnosti väčšina najvýkonnejších mozgov pracuje a mnohí aj žijú v zahraničí, kde majú nepomerne lepšie podmienky pre realizáciu svojich schopností. To ale neplatí pre všetky krajiny rovnako. Napriek všetkému som presvedčený, že by to bola skupina v množstve niekoľko tisíc ľudí a bola by schopná pokryť celé politické spek-

trum. Samozrejme, že by zostatkovú skupinu ovplyvnil aj faktor dobrovoľnosti, pretože nasilu niekoho nútiť do vysokej politiky či do politiky vôbec by bolo asi kontraproduktívne. Pokiaľ by ale boli správne motivovaní a mali pocit, že sú svojou činnosťou pre spoločnosť prospešní a posúvajú ju viditeľne ďalej, myslím, že by ich dobrovoľnosť neutrpela.

Vyselektovaná skupina elitných osobností by mala byť rozložená v celej politickej štruktúre krajiny, prípadne krajín, pokiaľ by boli v akomkoľvek hospodárskom, ideologickom či inom zoskupení. Samozrejme, je ťažké teraz polemizovať o tom, akým spôsobom by sa obsadzovanie jednotlivých pozícií realizovalo, pretože napríklad pokiaľ by kľúč pre takéto rozdelenie bol na základe miesta pôsobenia daných osôb, mohlo by sa stať, že niektoré regióny by nemali žiadne, prípadne by mali slabé zastúpenie. Nepochybne preto, že najschopnejší sa zväčša presúvajú do oblasti, kde je viac možností, ako sú veľké mestá či vyspelejšie regióny. Kľúč k prerozdeleniu politických funkcií by som preto ponechal na nich samotných a na ich inteligencii, ktorá s istotou nájde vhodné riešenie, ako motivovať kandidátov na posty v menej rozvinutých, prípadne v súčasnosti hospodárskou situáciou vyľudnených regiónoch. V každom prípade by mala byť inteligenciou zastúpená celá politická štruktúra na všetkých jej pozíciách, a to od hlavy štátu, cez ministerstvá, vyššie územné celky až po regio-

nálnu politiku na postoch starostov jednotlivých miest a obcí. Vyššia správa štátu by mohla zostať približne v rovnakej podobe, ako je tomu dnes, čiže dôležité rezorty by mohli zostať spravované jednotlivými ministerstvami s tým, že obsadzovanie jednotlivých postov by sa riešilo tiež výlučne kritériom inteligencie, a to až po všetky funkcie s právomocami rozhodovania o veciach verejných. Očakávať ale, že od okamihu zmeny spoločenského zriadenia bude k dispozícii dostatočne veľká skupina vhodných kandidátov, pripravených vystriedať pôvodných politických funkcionárov a nominantov, je naivné. Musí preto existovať nejaké prechodné obdobie, ktoré poskytne časový priestor k uvedenému vystriedaniu. Zčať by sa malo výmenami na postoch s najvyššou dôležitosťou, následne v závislosti na kritériu veľkosti jednotlivých miest a obcí. Počas tohto obdobia by súčasní demokraticky zvolení starostovia zotrvali vo svojich funkciách s obmedzenými právomocami, vylúčení z politického rozhodovania, až do doby, kým by nedošlo k ich vystriedaniu vhodnými kandidátmi v zmysle celospoločenských zmien. Všetky dôležité rozhodnutia pôvodných starostov, týkajúcich sa života obce, by počas prechodného obdobia podliehali schvaľovaniu starostom najbližšej obce alebo mesta, ktorý už bol nominovaný na základe kritéria inteligencie. Čiže akási dočasná nútená správa o oprávnenosti ktorej niet pochýb.

Parlament ako taký by mal prestať existovať. Súčasní stopäťdesiati poslanci v našom slovenskom parlamente sú v drvivej väčšine len dobre platené figúrky, ktoré sa starajú viac o rozruch a istú formu zábavy verejnosti ako skutočne o veci verejné a prospešné, pričom beztak vykonávajú iba politickú vôľu svojich lídrov. Riešia poväčšine bufet, módu, kojenie na pracovisku, svoje vzájomné osobné spory a obrovské množstvo nepodstatných vecí, pre život v krajine bezvýznamných. Dokonca dovoľujú prežívať celé volebné obdobie aj poslancom, ktorí po celý čas svojho pôsobenia v parlamente nikdy ani len slovom neprehovorili, nepodali žiadnu pripomienku, ani neprezentovali žiaden svoj názor, či už verbálne, alebo písomne. Opozičná časť parlamentu zas v jednom kuse niekoho odvoláva, samozrejme, za predpokladu vopred jasného, že pomer síl pri hlasovaniach im to v žiadnom prípade neumožní, čo považujem za úplne bezzubý akt výsmechu národu, sprevádzaný cerením zubov spravidla len práve odvolávaného člena vlády počas úsmevu nad týmto zúfalým počinom. Vyhodnocujem teda, a určite nie len ja, tento draho platený cirкус, ktorý v podstate nič nerieši, ako nepotrebný. Najdôležitejšie kroky a rozhodnutia si beztak vláda presadí aj bez opisovanej parlamentnej frašky. Treba ich všetkých poslať domov, nech si nájdu prospešnejšie miesto v národnom hospodárstve a nech neplytvajú financiami daňových poplatníkov v miliónoch eur, ktoré by mohli byť

využitie prospešnejšie než na ich platy a platy armády všetkých poradcov a kancelárskych pracovníkov, ktorých svojimi pozíciami priživujú. Kritizujem teraz stav v našich slovenských politických špičkách, no podobne alebo rovnako fungujú vlády a parlamenty či podobné zoskupenia aj v mnohých iných demokratických krajinách. Jednoducho to, čo sa dostane do vládnych a zákonodarných zložiek štátu, väčšinou býva priamym obrazom, v akom intelligenčnom stave sa nachádza demokratická väčšina, ktorá rozhoduje.

Nechcem ale veľmi odbáčať od pôvodnej témy, a vrátim sa radšej opäť k zmyslu parlamentu z pohľadu inteligencie. Všetky úkony, ktoré dnes rieši parlament, je možné riešiť aj mimo neho. Dnes, pri súčasných komunikačných technológiách je možné pokojne presunúť všetky procesy, ktoré prebiehajú v parlamente formou hádok a diskusných príspevkov za chronickej neprítomnosti členov vlády, ktoré vlastne ani nik nepočúva, napríklad do virtuálneho priestoru. Všetky predpoklady na to sú, dokonca aj bezpečnostné. Aby ale z vládnej diskusie nevznikol chaos, keďže vládna elita bude aparát v počte niekoľkých tisícov ľudí, mala by byť rozčlenená do niekoľkých úrovní. Prvou úrovňou by bol nejaký územný celok, povedzme okres. Pokiaľ by šlo o rozčlenenie v akejkoľvek inej krajine než na Slovensku, územné členenia bývajú spravidla veľmi podobné. Pre Slovensko by to znamenalo,

že v prvom kole diskusií o prijatí nejakého zákona či akéhokoľvek rozhodnutia vlády by diskutovalo nezávisle od seba zhruba 80 okresov, pričom v každom okresnom diskusnom kruhu by diskutovalo niekoľko desiatok starostov pre daný okres. Nemalo by ich byť viac ako 50. Každý okres by mal svojho zástupcu, ktorým by mohol byť šéf okresného úradu. Ten by po ukončení diskusie jednotlivých členov okresného vládneho kruhu a dosiahnutí minimálne osemdesiatpercentného alebo viacpercentného verdiktu, prípadne s pripomienkami alebo návrhmi vstúpil do ďalšieho diskusného kola, ktoré by prebiehalo na úrovni zástupcov okresov z jednotlivých krajov. Tam by o danej problematike diskutovalo tiež niekoľko desiatok ľudí a opäť by museli dospieť k 80-percentnému či k ešte väčšinovejšiemu súhlasu, prípadne po uvážení by mohli nový návrh vyplývajúci z ich diskusií vrátiť späť do okresných kruhov na opätovné prerokovanie. Takto by celoplošne o veciach verejných rozhodovali až do doby, kým by nedospeli k záverečnému verdiktu, ktorý by postúpil do rokovania na krajskej úrovni s príslušným ministerstvom, prípadne viacerými dotknutými ministerstvami. Výsledkom by mal byť návrh zákona, s ktorým súhlasí minimálne 80 percent vládnej elity z celej krajiny. K rokovaniam na ministerskej úrovni za účasti krajských šéfov by, samozrejme, bol prizvaný aj prezident, ktorý by mal rovnaké hlasovacie práva ako všetci zúčastnení. Zákon vyplý-

vajúci z rokovaní potom prezident s príslušnými ministrami podpíše a uvedie do platnosti. Popri tom všetky kroky na všetkých diskusných úrovniach by mali byť transparentné a dostupné všetkým. Či pre okresné vládne kruhy, cez všetky vládne štruktúry a v neposlednom rade až po samotného radového občana. Pokiaľ tieto diskusie a hlasovania prebehnú v elektronickej podobe, nebude problém s ich zaznamenávaním, moderovaním, samozrejme, aj so samotnou transparentnosťou a dostupnosťou každému občanovi, dotknutému politikou krajiny. Takto môžu starostovia jednotlivých obcí sledovať postupy svojho šéfa a kontrolovať, akým spôsobom ich zastupuje v rokovaní na vyššej úrovni. Pokiaľ nebudú s jeho prácou spokojní, môžu ho za istých okolností odvolať a na jeho post nominovať iného politika, buď zo svojich radov, alebo niekoho z radov kandidátov. Toto isté môžu robiť aj občania, ktorí by mali rovnaký prístup do systému diskusií, samozrejme, bez možnosti zasahovať tak, aby mali možnosť vidieť, čo vládna elita pre nich robí a ako jednotliví politici počas rokovaní postupujú. Rovnako by mali mať možnosť navrhnúť odvolanie akéhokoľvek politika, pokiaľ s jeho prácou nebudú spokojní. To by sa určilo kritériom nejakého významného množstva návrhov, podobne ako je tomu dnes pri petíciách a podobných občianskych aktivitách. O odvolaní funkcionára, pokiaľ by na to bol dôvod, by bol povinný rozhodnúť príslušný súd v závislosti od

pozície vo vládnej štruktúre. Čiže starostu či okresného riaditeľa by mal na starosti okresný súd, krajských zástupcov krajský súd a vládne špičky najvyšší súd. Odvolávaného funkcionára ak by súd odsúdil, prípadne aj potrestal, ak by šlo o závažnejší čin, a zbavil ho funkcie, by nahradil iný politik, ako som už spomenul, buď z existujúcich radov vládnej elity, prípadne kandidát. Kandidátmi by boli ďalší systémom vytypovaní inteligentní ľudia, ktorí spĺňajú kritériá pre pôsobenie vo vládnej elite, ktorí by napríklad dovŕšili požadovaný vek alebo sa v priebehu života dobrovoľne rozhodli pre službu spoločnosti v tejto oblasti. O tom ale, kde bude konkrétny nominant v politickej štruktúre zaradený, bude rozhodovať výhradne vládna elita, nie akési manipulovateľné ľudové voľby.

Voľby ako také je nutné z politického diania úplne odstrániť. Rovnako ako vopred stanovené volebné obdobia, ktoré len trieštia ekonomické a politické dianie v krajine. Najhorším zlom je však volebný boj, ktorý prebieha veľakrát veľmi prízemným, väčšinou aj nekalým spôsobom a ktorý sa nepochybne po skončení volieb prenáša späť do politického diania, kde pôsobí absolútne kontraproduktívne. Nech si je politik na svojom poste hoci aj celý život, pokiaľ svoju prácu robí dobre. Prípadne nech kariérne postupuje od starostu až po prezidenta, pokiaľ si postup zaslúži svojim pôsobením v spoločnosti. Či sa vo vládnych kruhoch udrží alebo nie, rozhodnú ľu-

dia sami, prípadne aj kolegovia z vládnej elity. Kto ho ale nahradí, ak sa na svojom poste neudrží, bude rozhodovať výhradne vládna elita.

Žiaden priemerne či podpriemerne inteligentný volič, či volič na pokraji svojprávnosti, výdatne ovládaný oligarchiou a médiami.

Podstata celého navrhovaného systému spočíva v tom, že okrem inteligencie rozhodujúcej o veciach verejných, bude tvorba politiky môcť vychádzať celoplošne z celej štruktúry krajiny, nie ako dnes, keď vychádza výhradne z vôle politických špičiek. Následný smer rozhodovania bude prakticky vychádzať zo spodnej vrstvy politickej štruktúry, z postov starostov miest a obcí, ktorí sú samozrejme najbližšie k problémom obyvateľstva, a tak ich názor nebude môcť byť eliminovaný či nepovšimnutý. Či už podnet na riešenie akéhokoľvek problému vzíde z radov občanov, starostov, okresných, krajských či ministerských zástupcov, alebo od prezidenta, daná problematika by sa mala rokovať vždy od základu systému, teda v okresných vládnych kruhoch na úrovni starostov miest a obcí. Až výsledky týchto rokovaní by mali postupovať politickou štruktúrou smerom hore. Vládne špičky tak nebudú mať možnosť presadiť nič, čo by predtým nebolo prerokované v širokom politickom, a tým v podstate aj občianskom spektre.

Mnohým isto napadlo, že pokiaľ budú starostovia zamestnaní politikou krajiny, nebudú mať čas riešiť problémy občanov vo svojich mestách a

obciach. Tu je v prvom rade potrebné si uvedomiť, že vysoko inteligentní ľudia dokážu pracovať s omnoho väčšou efektivitou, než je priemer či podpriemer efektivity dnešnej správy miest a obcí, ale aj správy štátu. V prípade dobre nastavenej štruktúry správy dokážu s istotou oboje. Nechcem sa nijako dotknúť žiadneho súčasného starostu, ktorý si v tomto smere kritiku nezaslúži, pretože mnohí zastávajú svoje funkcie nepochybne poctivo a v rámci svojich možností robia maximum. No práve tým, že ich postavenie v politickej štruktúre je nízke a vplyvom na ňu bezvýznamné, majú zviazané ruky v mnohých oblastiach, kde fungujú len ako druhoradí vykonávatelia vôle politických špičiek. A práve inteligentné zrovnoprávnenie bude zohrávať najdôležitejšiu úlohu v politike tým, že sami budú neoddeliteľnou súčasťou formovania podoby funkčnosti celého systému, a nepochybne dokážu mnohé legislatívne či iné neefektívne procesy svojho fungovania odstrániť, celý systém zjednotiť a zefektívniť. Dobre nastavená správa samozrejme vyžaduje aj výkonnú moc v podobe spoľahlivých ľudí, ktorých výber by mal byť výlučne v ich kompetencii, rovnako ako v ktoromkoľvek inom dobre fungujúcom manažérskom prostredí. Má eliminovať vykonávanie nepodstatných úkonov, ktorými sa v súčasnom systéme musí starosta pri výkone svojej funkcie zaoberať. Je tomu tak do veľkej miery aj dnes, no v mnohých prípadoch sú spomínaní výkonní ľu-

dia viac prínosom pre zabezpečenie pohodlia a teplého miestečka starostu ako pre efektívne spravovanie obce. Starosta by mal plniť len rozhodovacie a kontrolné funkcie, vyplývajúce z jeho postavenia, nie fyzický výkon činností, ktoré môžu robiť iní zamestnanci. Mal by byť hlavou, ktorá pohyb riadi a kontroluje, nie byť za každú cenu súčasťou tohto pohybu.

Rovnaké inteligenčné nároky ako na vládnu elitu by som aplikoval aj na oblasť, ktorej pôsobenie som už v systéme spomenul, na oblasť súdnictva. Je na zváženie, či by v tejto oblasti nemala byť preferovaná ešte vyššia hranica inteligencie. Súdny aparát disponuje v dnešnej podobe množstvom viac než 1300 sudcov pre malú krajinu akou je Slovensko, pričom súdne spory sa riešia celé roky, niektoré viac ako desaťročia. Je preto otázne, či je efektívnosť súdneho aparátu nastavená dobre. Nepochybne je uvedená skutočnosť hodná rozsiahlejšej diskusie a s určitosťou je súčasný stav obrazom spoločnosti ako takej, nie samotného súdnictva. V každom prípade si myslím, že pri dobre fungujúcej spoločnosti, s dobre nastavenými zákonmi by boli personálne požiadavky na oblasť súdnictva stále menšie a bolo by tak možné časom presadiť aj spomínané vyššie inteligenčné nároky pre obsadzovanie sudcovských miest. S istotou ale súdnictvo musí zostať úplne nezávislé od vládnej moci. Mal by to byť samostatne žijúci organizmus, založený rovnako

ako vládna moc na základoch vysokej inteligencie. Nie ale úplne bez kontroly. Ako kontrolu nad celým súdnictvom by som zriadil najväčší kontrolný orgán, ktorým by bol ľud, a mal by ako jediný právo hodnotiť prácu sudcov, s právomocami odvolávať ich, pokiaľ by s ich činnosťou nebol spokojný. Toto by sa malo diať s úplným vylúčením vládnej elity, pretože nie je možné, aby sa oba orgány súdili vzájomne. Pre potreby súdu akéhokoľvek predstaviteľa tejto zložky moci by mal byť zriadený verejný súd, zložený zo zástupcov inteligentnej verejnosti, nie však vládnej, pred ktorým by mal mať žalovaný sudca možnosť obhajoby. Pokiaľ by ho verejnosť uznala vinným, povinnosť udelenia trestu by padla na plecia prezidenta, ktorý by bol následne povinný postupovať v zmysle platných trestných zákonov.

Mnohí môžu tiež namietať, že sa snažím predosetriť víziu spoločnosti, v ktorej vytváram akúsi elitnú triedu inteligentných ľudí, ktorí by sa časom mohli oddeliť od zvyšnej časti populácie a presadzovať svoje záujmy. Toho sa neobávam. Je nepopierateľné, že neoddeliteľnou súčasťou osobnosti vysoko inteligentných ľudí je aj vysoká miera uvedomelosti, ktorá im nedovolí takto zverenú zodpovednosť zneužiť. V neposlednom rade každý z nich, prípadne drvivá väčšina, vyrastá a žije medzi bežnou populáciou, ktorá sa skladá z rôznych inteligenčných úrovní. Človek je prostredím, v ktorom vyrastá a žije, ovplyvňovaný

a vytvára si sociálne a citové väzby, či už v rodine, alebo vo svojom okolí. Týmito väzbami je poznamenaný a ovplyvnený zväčša na celý život. Už len na základe svojej vlastnej inteligencie je schopný usúdiť, že by neetickým konaním uškodil aj tým, na ktorých má akékoľvek citové či iné sociálne väzby. Inteligentní ľudia bývajú spravidla omnoho vnímavejší a fakt, že sa bude pri ich výbere zvažovať aj interpersonálna časť ich inteligencie, môže dávať slušné záruky, že sa dokážu lepšie vžívať do pocitov iných a budú konať zodpovedne a eticky. Taktiež z vlastných životných skúseností viem, že ľudia s vysokou inteligenciou majú etiku a morálku vo svojom živote postavenú mnohokrát vyššie ako vlastný prospech či dokonca mnohé existenčne dôležité veci. V neposlednom rade pri dodržiavaní zásad transparentnosti v činnosti vládnej inteligencie na akomkoľvek poste je vysoký predpoklad pre odhalenie akejkoľvek negatívnej činnosti ktoréhokoľvek politika, pokiaľ by existovala. Okrem vládnej elity predsa v populácii zostáva omnoho väčšia skupina nevládnej elity na porovnateľnej intelligenčnej úrovni, ktorá okrem svojho nezustupiteľného postavenia v spoločnosti bude nepochybne zohrávať dôležitú kontrolnú funkciu pri odhaľovaní prípadných negatív činnosti vládnej inteligencie.

Taktiež by mohli vzniknúť obavy, že ak sa v spoločnosti vytvorí veľký aparát, zložený

z nadpriemerne inteligentných ľudí, bude neúnosne drahé zaplatiť ho.

Každý, kto takto premýšľa, by sa ale mal zamyslieť sa nad tým, aký aparát žijeme dnes. Hlavne z pohľadu, ako sú peniaze investované doň spoločnosťou zúročené. Skúste o tom popremýšľať. Uvediem jeden modelový príklad:

Obec s počtom obyvateľov niečo málo pod 2000, situovaná do oblasti západného Slovenska, považovaného za bohatší región v rámci našej krajiny. Všetci, až na pár výnimiek, poctivo platia dane, od štátu obec, rovnako ako iné, dostáva podielové dane. Polovica obce nie je odkanalizovaná. Čistiareň odpadových vôd je na pokraji životnosti, a omnoho častejšie slúži ako zberná nádrž na splašky, než na čistenie vody. Druhá polovica obce je síce odkanalizovaná, no aby to nebolo také jednoduché, majú celé desaťročie cestu v dezolátnom stave ako pozostatok jej budovania. V obci okrem miestneho pohostinstva nefunguje nič. Pokiaľ ktorýkoľvek občan hľadá starostu, po príchode na úrad má veľmi vysokú šancu, že nájde odkaz „starosta je v teréne“. Pokiaľ bude na pracovníkov úradu naliehať, familiárne mu pošepnú, aby ho skúsil hľadať doma. Občan má potom malú šancu, že ho nájde doma, následne značne vyššiu, že ho nájde v miestnom pohostinstve, prípadne v pohostinstve v susednej obci, prípadne ho nenájde, pretože terén u takéhoto starostu môže znamenať aj vínnu pivnicu u niektorého dobrého kamaráta. Spomínaný sta-

rosta rieši len nevyhnutné veci, má v kancelárii neskutočný legislatívny chaos a nie je schopný okrem platenia bežných účtov za náklady obce a schvaľovania odmien urobiť nič podstatné. Aj čo robí, je veľakrát v rozpore so zákonmi, pretože ich neovláda a ani nemá vôľu ich naštudovať. Žiadne investície, projekty využitia fondov, prosťe nič. Sem-tam, z titulu moci mu zverenej, predá akýsi majetok obce, prípadne zmení územné rozhodnutie, pokiaľ ho požiada nejaký solventný občan formou slušnej finančnej odmeny, aby svoju záhradu mohol zmeniť na stavebný pozemok a zvýšil tak jej hodnotu na realitnom trhu. Viete aký plat má taký starosta? 1600 až 2000 eur v hrubom prijme, plus každoročne odmeny vo výške ďalších niekoľko tisíc. K tomu má služobné auto, ktoré, samozrejme, používa prevažne súkromne, služobný telefón a mnohé iné benefity, vyplývajúce z jeho postavenia. Viete, že mnoho vysoko inteligentných ľudí pracuje v našom štáte za plat, ktorý nesiahá ani k 1000 eurám mesačne? Koľko z nich pracuje niekde mimo svojho vyštudovaného odboru, pretože naše národné hospodárstvo pre nich nemá uplatnenie? Viete, koľkí z nich pracujú pre kapitalistov v súkromnom sektore, ktorí im za ich prácu nie sú ochotní zaplatiť viac ako 1000 – 1200 eur? A sú spokojní, pretože ľudia v ich okolí zarábajú omnoho menej. Myslite, že by neboli ochotní pracovať ako starostovia nejakej malej obce za 1600 eur a viac?

Toto spôsobila demokracia. Je to výsledok demokratického princípu, kde nerozhodujú schopnosti, ale čokoľvek iné, zväčša faktory trhového správania sa jednotlivcov v spoločnosti. A som presvedčený, že aj keď nie výškou platu, akú uvádzam v prípade starostu akejsi slovenskej obce, ale v ostatných kritériách sa podobné prípady vyskytujú kdekoľvek, aj v iných, omnoho vyspelejších krajinách sveta, v častiach s vyspelou demokraciou.

A v extrémoch dokáže mať demokracia a jej princípy aj plytkejšiu podobu ako príklad, v ktorom opisujem starostu obce niekde na západnom Slovensku. Ako iste všetci z médií vieme, aspoň na Slovensku, dokonca umožnila legálne a demokraticky umiestniť na post starostu akéhosi nevzdelaného „Róma“, ktorý vie sotva písať a čítať, keďže nedokázal prečítať ani starostovský sľub. Pričom rozhodujúca väčšina, ku ktorej patril a ktorá ho zvolila, bola prevažujúcou zložkou populácie v tejto obci, inteligentne a vzdelanostne v drvivej väčšine na podobnej či ešte horšej úrovni. Spomínanému starostovi novozvolené poloanalfabetné obecné zastupiteľstvo na prvom obecnom zasadnutí z „fleku“ schválilo plat 3000 eur bez toho, aby pre obec čokoľvek spravil. No nebral by taký plat ktorýkoľvek profesor, asistent, vedecký pracovník, prípadne iný inteligentný človek zamestnaný v slovenskom národnom hospodárstve? Preto si myslím, že dnes živíme omnoho drahší aparát s efektivitou mizivou, prí-

padne žiadnou, v mnohých prípadoch zápornou. Demokracia len v našom malom štáte za takmer tri desaťročia dopustila, že je štát kompletne rozkradnutý a keď už nie je čo kraďnúť, rozkráďajú sa eurofondy, okrádajú sa malé firmy a živnostníci, ktorí ako subdodávatelia pracujú na veľkých projektoch pod logom veľkých firiem, potichu chránených vládnu garnitúrou. Alebo sa kradne formou bezplatnej prepravy železnicami pre sociálne slabších občanov, ktorú ale v podstate zas zaplatíme na daniach všetci a podporujeme tak akúsi neefektívnu stratovú dopravnú spoločnosť, ktorá nedokáže ľudí motivovať k používaniu svojich chabých služieb sama. Prípadne sa kradne formou zvýšenia poplatkov bankám, ktoré si tieto náklady od ľudí vyberú na iných poplatkoch za bankové služby. Alebo sa kradne formou neúmerne drahého plynu a elektriny pre podnikateľský sektor, ktorého cena sa v konečnom dôsledku premietne do každého bochníka chleba, do teplej vody, ktorá nám tečie z kohútikov alebo vykuruje naše byty, a do každého produktu, ktorého výroba sa dotkne spotreby plynu či elektriny. To znamená, že v konečnom dôsledku všetko zaplatíme len my obyčajní ľudia. Za takmer tri desaťročia demokracia dopustila alebo sama zapríčinila, že zákonodarná moc vytvorila z našich životov, z ktoréhokoľvek pohľadu na ne, neprehľadné legislatívne bludisko, výdatne podporované obéznu byrokraciou, s enormným daňovým

a odvodovým zaťažením v porovnaní so životnou úrovňou prevažnej časti obyvateľstva. Treba to zmeniť. A to nie len u nás, aj keď sa možno mnohým zdá, že kritizujem len slovenské pomery, ale aj inde vo svete, kde demokracia funguje na rovnakých princípoch. Spoločenské zriadenie na princípoch demokracie je jednoducho nanič a vedie ľudstvo do záhuby, pretože mu vládne prevažne nízka inteligencia. Neviem si predstaviť, ako bude svet vyzeráť o 100 rokov, keď už dnes vidíme, ako na základe demokratických princípov dokáže silnejšia a vplyvnejšia ekonomika zasahovať do práv a fungovania slabších. Neviem si predstaviť, kam až bude siahať hĺbka už teraz priepastného rozdielu medzi bohatstvom a chudobou vo svete. Neviem si predstaviť, či vôbec súčasná demokratická väčšina dokáže udržať našu planétu v stave schopnom niesť na svojom povrchu život.

Raz na internete v rôznych sociálnych sieťach koloval výstižný „meme“ obrázok, zobrazujúci nočnú oblohu s komentárom: „hľadáme inteligenciu v hlbokom vesmíre, no otázkou je, či bola vôbec niekedy nájdená na Zemi“.

Zamyslíte sa, aká pravda v tom je. Keď sa vnímavý človek pozrie, ako svet funguje, je to prvé, čo mu napadne pre vysvetlenie všetkého.

Ja si ale nemyslím, že jej niet. Myslím si dokonca, že je v nejakom množstve zastúpená aj v politických špičkách či už vyspelého, ale aj

menej vyspelého sveta. Je ale vzácna svojím výskytom v populácii a práve princípmi demokracie je účinne potláčaná do úzadia. Preto ju nie je možné presadiť do všetkých dôležitých aspektov nášho života. Názory múdrych a inteligentných ľudí sú dnes bezvýznamne menšinové a zväčša končia v hlbokom tieni demokratickej väčšiny. Tak ich skúsme nájsť a dať im priestor pre realizáciu, pretože im tento priestor patrí. Verím, že dokážu zmeniť svet k lepšiemu tak, aby sme sa nemuseli hanbiť, ak nás raz objaví nejaká iná inteligentná forma života, ktorá bude na základe toho, čo tu nájde, nútená konštatovať, že na našej planéte sa skutočne žiadna inteligentná forma života nenašla.

Alebo to spravme len preto, aby sa našim deťom, ich deťom a deťom ich detí na svete žilo lepšie, než je tomu dnes.

V zmysle môjho vnímania eticko-solidárnych princípov života ľudstva je uvedená problematika, týkajúca sa vlády inteligencie jediným princípom, zo súboru princípov riešených v tejto knihe, ktorý je možné uviesť do života kedykoľvek a prakticky kdekoľvek. Je ale základným a nevyhnutným princípom, aby bolo možné v ľudskej spoločnosti presadiť aj ostatné, ktoré budem opisovať v ďalších častiach. Spôsob vlády inteligencie je podľa mňa životaschopný aj v súčasných pomeroch fungovania sveta, pretože dáva vysoký predpoklad, aby sa prispôbil

akejkoľvek situácii a našiel najvhodnejšie riešenie pre krajinu, v ktorej by existoval. Nesporne by bol pre každú takúto krajinu prínosom, no bol by aj vhodným príkladom pre iné krajiny, pokiaľ by videli, že má tento spôsob vlády pozitívny efekt. A aby sa presadil a zrušil tak súčasné demokratické princípy, môže paradoxne použiť tie isté mechanizmy, aké používa demokratický princíp sám, čím je demokratické rozhodnutie väčšiny. Musel by ale dokázať vo verejnosti svoje myšlienky a názory prezentovať jasne, zrozumiteľné širokým masám a s významovým prínosom pre obyvateľstvo v širokom spektre. Som presvedčený, že sa to dá. Pokiaľ je možné demokratickú a rozhodujúcu väčšinu dodnes neustále presvedčať o lžiach a polopravdách, aké sú im denne predstierané, presvedčiť niekoho o dobrej myšlienke správnou argumentáciou možné určite je.

2. Zákon o obmedzení vlastníctva

Druhý zákon, ktorý uvádzam, je podľa môjho názoru jedným z mála možných spôsobov, ako dosiahnuť spravodlivejšie rozdelenie šancí pre široký alebo aspoň širší okruh populácie. Jeho zmyslom je priame zabránenie hromadeniu veľkého množstva kapitálu v rukách jednotlivcov.

Toto obmedzenie by ale malo byť do istej miery kompromisom, pretože by vo svojej podstate nemalo brániť schopným ľuďom naplno užívať plody svojej práce a úsilia, samozrejme, s primeraným komfortom. Mal by však byť istou spoločenskou hranicou, za ktorú by sa úmysel naďalej honobiť majetok inak ako v zmysle eticko-solidárnom nemal dostať.

Veľmi otázne, ako som už raz spomenul, je určiť číselnú hodnotu tejto hranice tak, aby zabezpečila primeraný komfort života pre všetkých, ktorí si ho zaslúžia. Predstavy o primeranom komforte sú veľmi individuálne a pokiaľ jeden bude tvrdiť, že by malo postačovať rádovo niekoľko miliónov eur, iný môže uvažovať v miliardách. Moja predstava, kde by sa takáto suma mohla v súčasnej dobe nachádzať, vychádza z predpokladu, že človek, pokiaľ by dosiahol vrchnú hranicu tejto regulácie, by sa mal vedieť zastaviť a zvyšok života prežiť v primeranom pohodlí, s primeraným zabezpečením, bez nutnosti ďalej pracovať. Podľa môjho názoru by sa mohla pohybovať v rozmedzí 5 až 10 miliónov eur. Samozrejme, pripúšťam, že by mala byť vecou odborných diskusií, no ako východiskový bod pre predstavu by uvedené čísla nateraz mohli postačovať. Človek, ktorý vlastní povedzme 5 miliónov eur, je, dá sa povedať, za vodou. Skúsme trochu každý individuálne počítať úmerne k dnešným pomerom a predstaviť si, ako sa s takouto sumou dá zabezpečiť život.